

stændig til vedkommende Sag hørende Næringsdrift, skal være pligtig til Fremme for Foreningens Formaal at yde et Bidrag til Foreningens Kasse. Herom stilles Vædringsforslaget Nr. 83.

Med Hensyn til de øvrige af Udvalget og Flertallet stillede Vædringsforslag beholdes mundtlig Begrundelse, idet dog med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 74 her endnu bemærkes, at § 49 i Lovforslaget udgaaer i Henhold til Vædringsforslagene Nr. 19 og 22 og hvad herom foran er anført, og at Udvalget har anset det hensigtsmæssigt paa nævnte Paragrafs Sted under Afsnit V. „Særlige Bestemmelser“ at optage en Bestemmelse, der gør det muligt lige over for Lande, hvor der lægges Danste Hindringer i Vejen for Etableringen af Agenturer, Forsikringselskaber og anden industriel eller Handelsvirksomhed, at øve en Reciprocitet, der under saadanne Forhold synes rimelig og naturlig.

Et Mindretal (Andersen, Breinholt-Bestervig, Hansen Marsvinslund, Oct, Hansen, Bestergaard) deler ikke Flertallets Syn paa det foreliggende Lovforslag og har paa ikke faa Punkter fundet sig foranlediget til at stille særegne Vædringsforslag. Dette Mindretal har ikke kunnet gaa ud fra, at de næringsdrivende her til Lands (Haandværkere, Fabrikanter og handlende) eller de danste Købstæder have været eller ere særlig trykkede eller hemmede i deres Virksomhed. Købstæderne ere tværtimod — navnlig siden 1857 — gaaede stærkt frem baade i Størrelse og Velstand, og saavel det danste Haandværk som den danste Industri staar utvivlsomt nu paa et langt højere Standpunkt end i 1857. Der foreligger ikke for de næringsdrivendes eller Købstædernes Vedkommende Forhold eller Omstændigheder, der svare til dem, hvormed det danste Landbrug i de sidste Aartier har haft og endnu har at kæmpe. Selv de, der ikke maatte tillægge den i 1857 indførte udvidede Frihed paa Næringslivets Omraade en væsentlig Andel i Haandværkets og Industriens Fremgang siden 1857, maa sikkert erkende, at denne udvidede Frihed ikke har

hemmet Udviklingen. Hvad Konkurrence fra Udlandets Side de næringsdrivende have at kæmpe imod, vedkommer kun i ringe Grad Næringslovgivningen, og imod Konkurrence fra indenlandsk Side er der formentlig kun liden Anledning for Lovgivningsmagten til at stride ind med Tvangsforanstaltninger eller Forbud til Fordel for de Borgere, som i det givne Øjeblik i Kraft af alt erhvervet Afkomst udøve Næring, men til Skade for dem, som ikke hidtil ere komne i Besiddelse af saadan Afkomst. Tvangsforanstaltninger og hemmende Baand paa Næringslivets Omraade vilde lettelig blive en Byrde for det store forbrugende Publikum, hvis Tare det maa ligge Lovgivningsmagten nok saa nær at varetage som de til enhver Tid næringsdrivendes Interesser.

De store og bitterlige Resultater, som paa Næringslivets Omraade have fulgt af — eller i alt Fald med — den i 1857 indrømmede Frihed, anbefale tilvisse ikke et Forsøg paa at skue Udviklingen tilbage henimod de Tvangsforhold, hvorunder Haandværk og Industri før 1857 stagnerede her hjemme. Disse Resultater indeholde langt snarere en Opfordring til at gaa videre frem ad den Vej, som er anvist ved Grundlovens § 83, hvorefter alle Substrænkninger i den fri og lige Afgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulle hæves ved Lov. Det er en Kendsgerning, at de Lande, hvor Haandværk, Industri og Handel have naaet den største Udvikling, have den største Frihed paa Næringsvæsenets Omraade.

Med ovennævnte Grundsyn er det meget vel foreneligt, at der fra det offentliges — Stats- og Kommunes Side — gøres det mest mulige for at fremme Næringslivet. Det gælder først og fremmest om at fjerne alle Hindringer for dets sunde og naturlige Vækst og Udvikling, om at lette dets Byrder navnlig ved Væmpelser i Beskæftningsforholdene eller dog ved at gøre dem ligelige og retfærdige. Det gælder om at støtte de næringsdrivendes Bestræbelser for ad Frivillighedens Vej at organisere sig og slutte sig sammen til Varetagelse af deres Interesser, om at fremme Bestræbelserne for ad Frivillighedens Vej at udbrede nyttige Kundskaber